

עין משפט
גר מצוה

במה אשה פרק ששי שבת

מסורת הש"ס

(א) כלים מ"ה מ"ה מ"ה מ"ה י"א
לעיל (ב) דקדוק ט"ז (ג) חסידים
(ד) לכתוב (ה) לכתוב (ו) חסידים
(ז) חסידים (ח) חסידים (ט) חסידים
(י) חסידים (יא) חסידים (יב) חסידים
(יג) חסידים (יד) חסידים (טו) חסידים
(טז) חסידים (יז) חסידים (יח) חסידים
(יט) חסידים (כ) חסידים (כא) חסידים
(כב) חסידים (כג) חסידים (כד) חסידים
(כה) חסידים (כו) חסידים (כז) חסידים
(כח) חסידים (כט) חסידים (ל) חסידים

תורה אור השלם

1 כל דבר אשר יבא באש
תעבירו באש וקדש ארץ
במי נדה וטמא וכל אשר
באש באש תעבירו
בביתו

הנהגות הב"ח

(א) נ"י א"ח א"ח א"ח א"ח
ל"א חסידים (ב) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (ג) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (ד) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (ה) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (ו) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (ז) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (ח) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (ט) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (י) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (יא) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (יב) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (יג) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (יד) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (טו) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (טז) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (יז) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (יח) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (יט) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (כ) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (כא) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (כב) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (כג) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (כד) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (כה) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (כו) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (כז) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (כח) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (כט) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (ל) ר"ח ר"ח

גליון הש"ס

ח"ס ר"ח ר"ח ר"ח ר"ח
בספר של חסידים לעיל נ"י
ר"ח

לעזי רש"י

בט"ל (בט"ל) עובל
ל"א חסידים (ב) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (ג) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (ד) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (ה) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (ו) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (ז) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (ח) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (ט) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (י) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (יא) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (יב) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (יג) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (יד) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (טו) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (טז) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (יז) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (יח) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (יט) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (כ) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (כא) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (כב) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (כג) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (כד) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (כה) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (כו) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (כז) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (כח) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (כט) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (ל) ר"ח ר"ח

רבינו הגאון

רש"י ר"ח ר"ח ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (ב) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (ג) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (ד) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (ה) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (ו) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (ז) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (ח) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (ט) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (י) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (יא) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (יב) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (יג) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (יד) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (טו) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (טז) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (יז) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (יח) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (יט) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (כ) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (כא) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (כב) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (כג) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (כד) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (כה) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (כו) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (כז) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (כח) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (כט) ר"ח ר"ח
ל"א חסידים (ל) ר"ח ר"ח

ושל דלת פסוק. דלת מחובר לבית הוא שהוא צנור לקרקע ואינו כלי
לקבל טומאה וזה הענין לו כלי נטיל לגבי כדמרי בריש פרקין דלעיל
כל המחבר לו הרי הוא כמנוח: של דלת ועשאו לכהמה טמאה. מכאן
ולהבא ואע"פ דלת עבד ביה מעשה אלא שחשב עליו ונחלו ותליה
לאו מעשה הוא שכל הכלים יורדים
לדלת מותר טומאה במחשבה שלו:
של כהמה ועשאו לדלת טמא. ואפי'
מכאן ולהבא יקבל טומאה שאין חיבורו
מעשה עד שיטנו מנחות שהיה:
שאיין עולין טומאה. מתורת טומאה
שידעה לן ואע"פ שעדיין לא נטמאו
משמאל עליון שאין עולין לא נטמא
טומאה אלא כשינוי מעשה: עינבל.
בט"ל ששאיין בחבור להשמיע קול:
אי מנה הוא. דכתיב חשיב ליה:
עינבל משוי ליה מנה. כתיב חשיב ליה:
עינבל מן הוי חכשית: מנה. עינבל
משוי ליה מנה ולא משום חכשית אלא
משום כלי: כל דבר שיצא באש. כלי
מחבור משמיע נעמשה מין: אימא
מלישפא. וזה דלדס: מנה מקבל
טומאה. אפי' דלדס: העושה וזין
למכשש. שמעטמין זה סממין
להקטיר לריח דקדו' כביתות (פי'
ד' ו) סהקול יפה לנשמים: ולעריסא.
ומלה זו זין לקשקש כדי שישמע
החיות וישן: ולמפסחוס ספרים.
כשנשאין אותן לבית הכנסת
שהחיות שם בית רבן קורין שם
מקשקשין הוין החיות שם מקשקשין
ובאין: ולמפסחוס ספרים. שחולין
בזאין: נישלו עינינוס כו'. (א) ואם
נישלו קודם שנטמאו מותר טומאה
עליהם מקבלין טומאה כדמפסח
טמאה לקמייהו שיעקרא כי אין להם
עינבל דקתי טהורין (ב) דעדיין לא
נגמרה מלאכתן אלא משיריה להם
מותר טומאה לא בטל שם כל
מעליהם שנטמאו עדיין טומאה עליהם
לדלת הוא כלי ששנער ונעל מתורת
כלי לטמא טומאה: דיוט. שאין
כרין אומן: הוין והעינבל חיבור.
כהן יחד הרי הם כלי אחד נטמא
זה נטמא זה הוין על זה טהור
זה. וכיון דקרי ליה חיבור שמע
מינה כדי תפסדו הוין כלי שניטל
מקצתו ואף על גב דהדיוט יכול
להחיות כל כמה דלא אהדריה לאו
הוא: וזי סימא. דהאי חיבור דקאמר הכי קאמר אפי'
מפסדו קרין ליה חיבור ואחא לאשמעי' דאם תפסדו משנמלא לא
על טומאה: הא פניא. גבי הדיא: מפסדו של פרקים. שני
סביבם של מתפסדין: ואיזול של ריעני. פליגי' של אומנים תריסין
שנתיים האזמל לתוך בין שני עינים העשין לך ולחבר מלאכתו טטלו
ומכששו: חיבור לטומאה. ואם נטמא זה נטמא זה: שלא כשעם
מלאכה. הואיל ואין לריבן להיות מחבורין הוין להו כשי כלים
ואין חיבור ואף על פי שמחבורין דע"כ שלא כשעם מלאכה
דומיא דשעם מלאכה קאמר ונשעם מלאכה מחבורין הן אלא
במחבורין שפקין וגורו לחומר על הטומאה דלחיו חיבור ועל האה
דלת ליהו חיבור ומשום הכי קתי חיבור לטומאה לעולם ואין חיבור
לחיה לעולם: אלא אמר רבא. לא תימא הואיל והדיוט יכול
להחיות דודאי (א) חד מנה הוא דקתי בצרייתא הוין והעינבל חיבור
וכי מיסרדי הוין כלי שניטל מקצתו (א) ואינו מקבל טומאה העינבל
לעזמו אלא הוין טמא לעזמו דלת בטל ליה מתורת כלי:
הואיל

אין כדר' שמואל ב'. דחשיב ליה כלי תשמיש דלדס משום דכתי'
ליה לקבל דע"י הוין ששומע יודע היכן כהמתו עומדת ומולאה
ע"י כך "והיו כמקל של צהמה של מתכת דטמאה הואיל ואדם רודה
בה וכי"מ לקמן גבי צריית טהרה דמשמע (קול) כלי מחבורת אינו
טמא אלא היבד דכתי' ליה לקבל והא
דמטי הא דלית ביה עינבל הא דלית
ביה עינבל ולא מחלק בלית ביה
עינבל בין כתי' ליה לקבל בין לא כתי'
אומר ר"י דלא שכיח שיעשו עינבל
אלא אם כן כתי' ליה לקבל:

כל דבר אשר יבא. ואע"פ דהאי
קרא לא לגבי טומאה כתיב
אלא לגבי הגעלה מסתברא דהתם
אין חיבור מעלה ומוריד ואם אינו
ענין להגעלה תהוה לענין טומאה:
מתיב רבא הוין והעינבל חיבור.
פי' בקונטרס מדקרי ליה
חיבור ש"מ כדי תפסדו הוין כלי שניטל
מקצתו ואע"פ דהדיוט יכול להחיות
כל כמה דלא אהדרי' לאו שלם הוא
וקשה לר"י דהא שיעקרא נמי הוין
דענא דהוין כלי שניטל מקצתו ולהכי
פרין למאי חזו ומשני דודאי כתיב
נפשה לא חזו לא זוג ולא עינבל אלא
משום דהדיוט יכול להחיות ומה
שפירש נמי והמניח כ"י גבי הדיא
מספורת של פרקים לא עיין דההוא
כתיב משפח. עד שיתחיל
לשקל לטל ויגבר ויפסדו
שם ויטנו עיניו לשלשן
ולדגש ויחשב עליו לטעום
ומכילין אין מחשבתו נטמא
מחבור קבל טומאה וזוהי
שם ולא בטל מחבור כלל ולא
טהר כפי עד שכן כו' אצל
דרי שיער משפח וישיב (ב).

מוסף רש"י

במחשבה. מחשבה שחשב
עליו שיעשו כתיב שהיה
עשוי ולא ידעו קיון אחר.
הוא נחמ מלאכתו ותקבל
טומאה (כתיב ו) כתיב טהור
מקצתו נטמא טומאה עד
שפשו הענין. חשב עליו
לשמוע שכן, דלית חסר
שום מלאכה דהשתא מיד
דלא לשלשן. מקבל טומאה
מיד (מחבור שם וישיב טהור
וכו' ויטנו עיניו מלא
דלית נטל וישיב טהור
הוא. כל שיעור לשון לטל
ולגבר. ואמר חסר דלית
מקצתו מלאכה הוא טהור.
ואם חשב עליו שלא
לשקל ויטל לטל. הניח
המקצת לא ליד נחמ מלאכה
מקצתו נטמא (א).
ואין עיניו נטמא.
המקצתו. אלא כשישיב
משפח. שיעשו זה משפח
לקבל. שיעשו זה יקבל.
וכן עד שלא קבל טומאה אין
ענין מחבור קבל טומאה
שיריה כמחשבה זו אלא
כתיב משפח. עד שיתחיל
לשקל לטל ויגבר ויפסדו
שם ויטנו עיניו לשלשן
ולדגש ויחשב עליו לטעום
ומכילין אין מחשבתו נטמא
מחבור קבל טומאה וזוהי
שם ולא בטל מחבור כלל ולא
טהר כפי עד שכן כו' אצל
דרי שיער משפח וישיב (ב).

רב נסים גאון

הוין והעינבל חיבור. ראי'
לדע כי זה הוין והוין הוין
האמר ב"י דוד. והמניח כ"י
דבר זה כמחשבה נטמא כ"י
זי. סיני. חסידים אלו
החיות. הוין אלו
החיות דבר ר' יהודה. ר'
יוסי אומר שלא חשבה כוונ
של המחבור הוין וזו
הפנימי עינבל.

נטמא העינבל נטמא גם הוין כאלו
הן מחבורין נפקא מינה דלכשיחברו
יטמא הוין את הנוגע בו ומיחו בלא
חיבור לא יטמא כי אם העינבל לבדו
נגע בטומאה והכי משמע לישא
דקאמר וכי תימא ה"ק אע"פ דלא
מחברין כמאן דמחברין דמי משמע
דאפי' הכי כתיב ליה דמחברין טמא
במחבור הדיוט משמע דכבר דלת חזי
השתא למידי ואי לאו מחבור חשיב
ליה היאן יקבל טומאה מחבר דלת
חזי מידי בלא מחבור: מתיב רבא
הוין והעינבל חיבור. שאם נטמא זה
נטמא זה והי"מ כשנמחברין אלא שלא
כשעם חיבור אם נטמא זה לא נטמא
זה ולא חיישין להדיוט יכול להחיות

דששתא מיהא לאו מחבורין נטמא וממשה זו אין לנו להוכיח
דמיירי כשעם חיבור דקאמר וכי תימא כו' אלא מכה צרייתא מוכיח
בכשעם חיבור מיירי ומצרייתא גרידתא הוין מני רבא לאומניה
לאפי' אלא דיתחא ליה לאקשוי מהך דמיירי כוונ עינבל כהדיוט לאפי'
דאפי' נמי כוונ עינבל: (א) ותימא ב' (א) ותימא מספורת ש' פרקים
ואיזול ש' ריעני. שתי צרייתות הן כמסכת כלים כ' כל אחד
כפני ענמה וצרייתא קתי כהדיוט דכשאיין מחבורין מקבל כל א'
טומאה כפני ענמה וגורו על טומאה שלא כשעם מלאכה שיהא חיבור
לטומאה לטמא זה כשניטמא זה משום דמי לשעם מלאכה אלא שלא
בחיבורין משמע דאפי' גוריה דרגנן ליכא ואם נטמא זה לא נטמא זה
דלא חיש למה שהדיוט יכול להחיות: (א) אפי' רבא הואי'
ויב' דהקישו. פי' מקבל טומאה הוין אלא עינבל דאין ראוי להקישו
לא ומספורת ואחלמ נמי בלא חיבור ראויין למעין מלאכה ראשונה
ומקבלין טומאה כל אחד כפני ענמה דמתי כמספורת: אלא אמר
רבא ב'. פירש בקונטרס דטומאה לא פרה איתנו כשנפסד משקלי
הואיל וראוי להקישו והוין ליה כלי (ע' שניקב כפחות ממזל רמון

דלא טהר טומאה ומשמע שיהא לומר דמכאן ואילן לא מקבל טומאה וקשה לר"י דלמה לא יקבל טומאה כיון דנפחת פחות מכשעור דהוין
שלא לגמרי ונראה לר"י דודאי גם מקבל טומאה מכאן ולהבא ולקונטרס דהוין לפרש כן משום דכשלא היה להם עינבל
טהורין ולא מקבלין טומאה אף על גב דרדא' להקישו ואינו דומה דכשלא היה לו עינבל מעולם ודאי טהור דכיון שעמד ליתן בו
עינבל דהא עבד לקבל והוין גולמי כלי מחבורת אלא משנאמר שהיה לו עינבל אף על פי שניטל מקבל טומאה שלא בטל מחבורת כלי
שהיה עליו קודם לכן והר"ם הביא דאיה מחמת שחפרה ושייר פחות ממזל רמון דטהורה (פולין קלמ). אע"פ דחמת שלם שנקרע

